

Az új tömeges megfigyelésekre Berija is elégedetten csettintene

2016 november 26. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A modern tömegdemokráciák elretörése a civilizált világban (rövid időre) mindenhol megnyitotta a „szabadság, egyenlőség, testvériség” érzetét.

Mindenki azt mond amit akar, azt csinál amit akar, továbbá azzal csinálja akivel akarja. Persze mindaddig, amíg valamilyen jogszabályba nem ütközik. A végrehajtó hatalom különböző módokon kontrollált, fékek és ellensúlyok vannak a rendszerben. Szóval béke van, szeretet és főleg: szabadság. Papíron.

Ugyanis, bár mindenki sejtette, a dolog olybá tűnik, nem ennyire szép. Egy bizonyos Snowden nevű ember feldobta az amerikai titkosszolgálatot (ez a bölcs, liberális, békés és szeretetreméltó Obama elnök alatt történt – megjegyzem), ahol speciálisan dolgozott (NSA) és a napvilágra került, hogy gyakorlatilag [a teljes világot](#) le tudják hallgatni. És meg is teszik, köztük Merkel asszonyt is sikerült, aki nemrégiben oly meghatóan kezdett el rettegni az orosz titkosszolgálat növekvő aktivitásától. Mondjuk érthető, mert ha ilyen a barátunk, akkor milyen lehet az ellenségünk...

De vissza az amerikaiakhoz. A kulcsszó a metaadat. A kütyük alpból minden adatot tárolnak vagy magukon, vagy felhőben és könnyen feltörhetőek. S mivel mára eljutottunk odáig, hogy szinte minden releváns világpolgár (étsd ezalatt azt a csúnya megkülönböztetést, hogy nem törzsben él Hátsó-Alsó-Külső-Afrikában) okoseszközt használ – tehát a tízéves Pityike is cirógató telefonnal jár -, továbbá nagy és elérhető mennyiségben létezik szabad tárhelykapacitás, ezért szinte mindent meg lehet tudni mindenkiről, akiről csak akarjuk. (Meg van rá pénzünk, hogy ez megtörténjen. Elárulom, nagyon sokaknak van.)

Szóval Snowden után történt egy nagyobb balhé, de valójában kiderült: mindenkiről, akinek valamilyen okoseszköze van, arról, ha akarják, azt tudnak meg, amit csak akarnak.

Ez igaz az angolokra, ausztrálokra, új-zélandiakra (ők az amcsi rendszert használhatják), de a németekre, az oroszokra, és a kínaiakra is. Ezek tények. Sőt, a magyar titkosszolgálat kishazánkban is azt csinál, amit akar (jó, néha olyan magyaros bénázás azért akad, néha nagyon kell akarnia, de meg tudja oldani).

Egy szónak is száz a vége: a privátszféra, mint olyan, megszűnt (vagyis megszűnben van).

Ez egyébként még a diktatórikus szovjetrendszerben se tudott ilyen mértékű lenni, ugyanis amit ma három perc alatt megtud egy átlag állampolgár egy másik átlag állampolgárról (lásd megnézi a Fészbükjét, ráuglizik, stb), azt korábban hetekig tartó titkosszolgálati munkával lehetett kideríteni.

Az úgynevezett környezettanulmány valamikor sok embert igénybe vevő kemény munka volt, el kellett menni a korábbi lakhelyekre, ki kellett kérdezni mindenkit, de ehhez meg kellett nézni a szakközepes naplót, az egyetemi arcképcsarnokot, és utána még a szomszéd Mari néit is.

Ha valakire ráállt a titkosszolgálat, az nagy erőt vett igénybe. Fel kellett bontani a leveleket, el kellett menni valami falsztorival a lakásba szerelni, hogy poloskát telepítsenek, és ez csak a kezdet. Ezért, bár nagyon küzdöttek az akkori kedves érzsakszervek, annyira mégse volt egyszer az ügyesebb – vagy kiképzett – illetőket elkapni. Így lehetett például szamizdat, vagy így történhetett az, hogy az ellenzék valamennyire pofázhatott a mi kis langyos Kádárizmusunkban.

Ma viszont sokkal rosszabbra tud fordulni a dolog. A lehetőség a totális megfigyelésre már most is fennáll, de ma egy olyan – amúgy csak részben – rendszerellenes ellenzék (tehát nem felső ellenzéke, mint a Hazafias Népfront), mint valamikor az SZDSZ, Fidesz, vagy MDF volt, már a kezdeti pillanatok után totális megfigyelés alá vehető (sokkal könnyebben, gyorsabban mint valamikor), tokától bokáig, ideértve a teljes családot hetedízigen. S bár léteznek eszközök ez ellen is, de egész egyszerűen jóval kisebb az eltűnési esély azok számára, akik nem laknak egy 4 millió fölötti nagyvárosban (kivéve persze ha nem arab terroristák).

Ezt hívják bulk data monitoringnak.

Ennek a lehetőségét félig törvényesen félig rendeletileg nyitották meg az amerikaiak, [most meg épp a britek](#), az oroszoknál, meg a kínaiaknál pedig ez soha nem is volt kérdés.

Mivel tehát ez a lehetőség adottá vált, el kell gondolkodni azon a kérdésen, hogy valójában létezhet-e demokrácia privátautonómia nélkül.

Mi az a privátautonómia?

A privátautonómia egy olyan fogalom, amely alapvetően nehezen definiálható, de valahol azt jelenti, hogy a magánadataink és magánvagyonunk felett saját magunk rendelkezünk. Ennek biztosítása a modern jogállami demokráciákban állami feladat. Ez a mondat azonban az első pillanatban a fenti technikai és jogi lehetőségek alapján úgy alakul át, hogy nem biztosítása lesz a feladat, hanem az „ellenőrzése”.

S onnantól ott tartunk, hogy még egy hülyét se kell megválasztani a kormányzati pozíciókra, a kinevezett titkosszolgálati vezetőket azt csinálnak velünk, amit a kedvük tart. S itt nem is feltétlenül a magyarokra kell gondolni, hiszen bármelyik épp nem baráti ország épp nem baráti szolgálata már akárkit, akármikor ellenőrizhet.

Ez pedig gyakorlatilag, mint folyamat, igen hamar véget vet a demokrácia lehetőségének. Hiszen elég csak pár „gondolatbontó” beiktatni a rendszerbe – lásd ilyenek a véleményszabadság kifejtésének határait feszegető büntetőparagrafusok, s onnantól kezdve már valaki joggal szankcionálható, a választásból – jogszerűen és szakszerűen, bírósággal – kizárható, fenyegethető.

www.tutiblog.com

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni győzeletről tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló